agga ſelle wallatusſe pärraſt ommeti piddi ta mind karristama. Ta maenitſes mind kül esmalt lahke sannadega, ütles issiärranis, mis ma ellades ei tahha unnustada, mulle: kui sa ka minno omma poeg ollekſid, siis ma ei woiks sedda wallatust karristamatta jätta, ja siis laskis mulle omma ennese kambris witso anda. Seſt mo südames süütis wihha pöllema, ja kui need teised kolm sullased kes ka ollid hirmo sanud, peälegi mind kiusasid, siis ma otsisin keik omnad parremat ridid ja sedda rahha, mis ma ollin korjand, kokko, ja teisel öfel jooksime meie keik neljakeste ärra. Minna ollin waſt kuusteistkümmend aastad wanna, teised keik minnust wanemad, teie teate, ma ollen rañnaſt, mo issa ja emma ellasid weel kui meie Mois müdi. Siñna külaſe meie läksime, ja seält minno tuttawad wisid meid pea Gomesse. Agga seäl olli sel ajal juſt sõdda tousnud. Kanget tööd meie

meie keik ei sudand egga öppind ka teggema. Leib, ja keik muud asjad ollid wägga kallid sõdda pärraſt. Meie rahha kullus ussinaste. Mu tõle meie ei kõlband, egga meid wõetud ki, kui kaewama wallid, mis monnes paikus Sõa-wäele tarwis ollid, seſt meie saime 3 ehk nelli koppikad päwa palkaks, peälegi sunniti meid wägga tagga. Kül ussinaste meie tüddisime keigese päwa sedda tööd tehhes, ja ei sanud ki leiba naela selle rahhaga osta. Sepärraſt meie piddasime nou issikeskis, ja arwasime ommeti parrem ollewa Soldatiks ennaſt andma. Meie läksime Peälikko jure, se römustas, et meie keik nored, priſked Mehhed ollime, leppis meiega, ja andis igga mehhele wiis Rubla kõe rahha. Meie, röömsad, hakkasime kohhe selle rahhaga joma, minna sain pea joobnuks, ja unusin maggama, teised, kui nemmad sedda näggid, warrastasid, minno rahha, ja